

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

Розділ II

Місто Авіньйон, Франція ~ 1342

Це була Європа чотирнадцятого століття, а Авіньйон був самим серцем...

Християнська імперія. Розташований на берегах річки Рона, Авіньйон був Вавилоном Заходу — місто кишіло торговцями та вщунами, п'яницями та ремісниками, солдатами та послами, Єзавелями та злодіями. Високі вали оточували місто, призначені для захисту від зовнішнього вторгнення. Через те, що в його стінах було так багато людей, належне очищення стічних вод виявилось складним завданням, а над замкненим скупченням людей висів смердючий сморід, немов невидима, але цілком відчутна пелена.

З цього моря смороду над землею височів Папський палац . Збудований на скелі, відкинутій Римською імперією, ця вражаюча споруда слугувала наріжним каменем і папським тронем Святого Престолу. Величезний готичний замок був найбільшим з існуючих. Це була масивна фортеця, схожа на дракона: укріплені стіни завтовшки дванадцять футів , з зубцями, вежами та петлями для стріл. Вся будівля розкинулася, як подвійний палац, що міг похвалитися двома чотирикутниками. У його крилах: масивні зали, більші та значніші з яких були консисторією, конклавом,

бенкетні та скарбничні зали. У його надрах: великий льох, що зберігав, здавалося б, незліченну кількість галонів вина, видобутого з хвилястих акрів папських виноградників і витриманого в рядах величезних дерев'яних бочок. У його серці: пекельні вогнища, що щодня виробляли десятки тисяч буханців хліба та живили вавилонські запаси Авіньйона. Папський палац був не що інше, як середньовічне чудовисько, збільшене до величезних розмірів — звір стояв колосально.

У палаці вирували та стискалися нутрощі корупції, багатства, укорінених беззаконь, влади та великої влади. Коридори замку незмінно кишили кардиналами та чиновниками курії, папською гвардією та зброєносцями, радниками та законниками, наложницями зі скромними поглядами, лицарями та їхніми лордами, сановниками, що приїхали додому, та їхнім ескортом, включаючи поважних родичів та приватних гостей Понтифіка.

За часів правління Папи Бенедикта XII у Колегії кардиналів служили двадцять чотири кардинали. З цієї Колегії кардинал Блазі був її вогненним вовком, якого не любила більшість її опори. Один із наймолодших кардиналів, Жан-Франсуа Блазі, був чоловіком міцного здоров'я, високої статури та зі світлим волоссям. Його найвизначнішою рисою, яка досить тривожно вражала, були його очі — разом ясне каре око та сліпе молочне око, гідне диявольського погляду у відповідь. Лише деякі кардинали терпіли його товариство поза офіційними зустрічами. Однак для Блазі було достатньо кількох — тих кардиналів, які мали достатній вплив у внутрішньому колі, щоб задовольнити його потреби. Здебільшого це були старші кардинали, які також служили в Папському палаці наглядачами.

В Авіньйоні було стандартною практикою, коли кардиналам вищого рангу призначали нагляд за різними крилами, залами, каплицями та територією палацу. Роками Блазі був наглядачем Великого льоху. Просторий трюм являв собою підземний коридор, викопаний у 1337 році та простягався по всій довжині крила, над яким розташовувався Зал Конклаву. У цьому величезному підземному сховищі зберігалися сотні й сотні витриманих бочок, у яких витримувалися одні з найкращих вин Європи. Блазі відповідав майже за кожен аспект їхнього виробництва, від винограду до бочки, включаючи подальше зберігання та збереження вин. Загалом це вважається посадою великої важливості; виноробня забезпечувала значну частину річного доходу Папства.

Отже, більшість у палаці вважала Блазі «Кардиналом Вин». Більше того, кожен знавець знав, що дружба з Блазі означає дружба з Великим льохом. Жилистий і хрящовий кардинал Раулен Туссен, наглядач палацової комори та Boteillerie (Пляшковий склад) та дуже огрядний, але делікатний кардинал Ліло Жулін,

господарі Кухонь та Бенкетної зали, були двоє, які вважали себе гурманами, і кожен з них подбав про те, щоб завоювати дружбу з кардиналом Вин. Блазі добре знав, чому ці двоє залицялися до нього, проте серед них був... принаймні, очевидний прояв товариськості.

На відміну від набагато більшої Колегії кардиналів, Рада Апокрифів складалася лише з трьох кардиналів — кардиналів Хадурі Ксав'єра, старшого радника; Авіта Базиліста, найстаршого та найслабшого, та Едмарда Ліна, наймолодшого та нещодавно призначеного. тіло. Служба кардинала Ксаверія закінчилася знахідкою його оголеного та обезголовленого тіла. Селянський хлопчик знайшов його останки в хащах уздовж дороги на захід від Авіньйона. Розкидані в кущах навколо нього лежали останки його охоронців, їхні тіла були так само осквернені. Його вбивство залишалось загадкою. Перш ніж чутки про вбивства застаріли, помер і Папа Бенедикт. Хоча кілька кардиналів наполягали на тому, що Бенедикта отруїли, і що низка вбивств якимось чином була частиною більшої політичної змови, такі припущення ніколи не були підтвержені. Блазі був найближчим до папських вин — і до того ж тираном — багато хто підозрював його в отруєнні, проте ніхто не наважився протистояти йому за його запальний характер.

Менш ніж через два тижні після державного похорону Бенедикта, Конклав, у якому домінували французи, поспішно обрав іншого француза, П'єра Роже де Бофорта, який був п'ятим у спадкоємстві на папський престол Авіньйона. Де Бофорта охрестили Климентом VI. На виборах були присутні більшість звичайних високопосадовців: кардинали Коледжі та Ради, Генеральний секретар, Генеральний вікарій та віце-регент, головні папські посадовці Неаполітанського королівства, найвидатніші єпископи та вся ця купа прихильників, таких як потрібен був зібрання. Посланець від короля Франції Філіпа VI де Валуа, що помітно, був відсутній, оскільки прибув надто пізно, щоб бути присутнім на церемонії.

Влада цих виборів явно належала Колегії кардиналів. Однак лише деякі з живих людей знали, що справжня сила папського переконання знаходиться в руках лише небагатьох, а саме Собору апокрифів. Протягом століть Колегія кардиналів перетворилася на виборчий орган Церкви, який тепер служить Святому... Подивіться на це так само, як будь-який парламентський орган служить своїй загальній організації. На противагу цьому, Рада апокрифів була невеликим, завуальованим і навмисно не зареєстрованим папським органом, який мав владу, що легко могла конкурувати з владою Колегії, кардиналів. Апокрифи не зазнавали жодної влади, окрім влади Бога, і були підзвітні лише Його обраному представнику на землі — Святому Отцю та Папі Римському.

Апокрифи склалися з двох окремих рівнів — Верхнього та Нижнього соборів.

Верхня рада складалася з Папи Римського та кардиналів, яких він призначав, а ті, у свою чергу, керували абатами та ченцями Нижньої ради. З моменту свого заснування склад цієї Ради коливався від шістдесяти до шістдесяти шести членів, кожного з яких призначала Верхня рада. Призначення до Ради були довічними; нові члени отримували повноваження лише після смерті вже призначеного. Двоє з перших трьох кардиналів Верхньої ради — Базиліст і Ліан — проживали в Авіньйоні, у віллі під назвою Шато Руж. Однак члени Нижньої ради були порівну розподілені між двома рівними та віддаленими монастирями у глибинці Франції та Італії. Це були Аббатство Гвардійців (Abbaye des Gardiens), розташоване на пагорбах провінції Овернь у Франції, та Монастеро дель Канчелло (Monastero del Cancelllo), розташований у віддалених горах провінції Умбрія в Італії.

Абатство Гардієнс Нижньої ради перебувало під керівництвом його резидентного абата Воніга, тоді як монастир Канчелло в Італії перебував під керівництвом його резидентного абата Домінгуса. Обидва абати Нижньої ради звітували лише кардиналам Вищої ради, які, у свою чергу, звітували таємно та виключно перед Папою Римським. Ці ізольовані монастирі вважали себе бенедиктинцями, але не керувалися відповідно до бенедиктинського чернечого правила. Вони створили для себе орден, який не був ні бенедиктинським, ні францисканським, ні цистерціанським. Протягом століть ці монастирі мали залишався відокремленим від чернечого правління та потрапив під виключний контроль Собору Апокрифів. Собор та його два монастирі з його шанованим колом слуги зовні були чимось на зразок «святого привида», який охороняв найжахливіший скелет папської шафи. Однак мало що таємниці вислизало від Люцифаеля, зокрема таємниці Ради.

Таким чином, поки Люцифаель спустошувала Азію своїм смертельним подихом, вона була однаково зайнята Європою, обманюючи дві її нації. Через шлюб Франція та Англія перетнули королівські родоводи. Коротше кажучи, король помер, і Англія мала законні права на Францію — диявол крився в деталях. Проте, заплутані королівства опинилися в глухому куті, і дзвін задзвонив. І з цього почалася Столітня війна. Перша з цих битв, яка виявиться найжахливішою в історії, розігралася на французькій землі і назавжди називатиметься кривавою битвою при Кресі. Багато хто став свідком жахів, що сталися того задушливого серпневого дня битви.

Кресі-ан-Понт'є ~ Північна Франція ~ серпень 1346 р

Залишилися лише залишки бурі. Грім прокотився на заході, і блискавки...

врізався в далекі пагорби. Сяючий чорний крук сів серед погнутих вітром гілок розлогого дуба, поворухнувши кілька пошарпаних листків. Його чорні зіниці роздулися та звузилися, холодні та механічні, ніби якась машина керувала смоляним оком. Крук похитав головою та каркнув на віддаляючомуся грозову хмару, а потім ще раз.

Під дубовою жердинкою колона французьких солдатів хлюпала брудною, розбитою колією дорогою.

Французи — більшість із них селяни, чиї руки були більше звикли до сокир та вила, ніж до мечів — йшли на війну через розмоклі пагорби північної Франції. Їхній новокоронований король Філіп VI сказав тому англійському «собаці» Едуарду III, що Франція ніколи не поділить трон з Англією чи кимось іншим, зрештою. Франція, проголосив Філіп, була суверенною, і її трон був тільки його. Відповівши на зухвале претензії Філіпа нападом люті, і відтоді вирішивши скинути його з престолу, Едуард проклав собі шлях через Францію, спалюючи цілі села. Він мав намір завдати достатньої шкоди, щоб призвести до падіння Філіпа — в межах... власні ряди. Коли звістка про зухвалий напад Едуарда досягла Філіпа, він зібрав багатьох французьких лордів, щоб виступити проти загарбника.

Заклик Філіпа до зброї був настільки сильним, що Едуард, який тепер зіткнувся з величезними французькими силами на рівнинах над Кресі-ан-Понт'є, відмовився вступати з ним у бій і втік на північ, до Кале. Французи були впевнені в собі та дуже очікували швидкої перемоги. Сили Філіпа були величезними, склалися з армій багатьох лордів — навіть якщо вони склалися переважно з селян, вони налічували понад тридцять п'ять тисяч і чисельно перевершували англійців. троє чоловіків проти одного. Однак французьких лордів та їхніх лицарів було легко відрізнити від юрби фермерів та торговців: перші, будучи на високих конях, несучи прапори та закуті у важкі обладунки, мали горду поставу дворян та похмуру рішучість, характерну для ветеранів-солдатів.

Довгі мечі, булави та щити брязкали об обладунки коней; ряди пік гойдалися серед струнких колон піхоти; арбалетні вози важко пересувалися по вибоїстій місцевості. Тисяча сідел скрипіла; тисяча коней тупотіла та свистіла. Вигуки команд передавалися від шеренги до шеренги, поки групи чоловіків співали пісні поля та врожаї, які вони залишили позаду. У вологому серпневому повітрі звуки війни були реквіємом для чоловіків, які кам'яно йшли назустріч своїй долі. Хоча солдати були зухваліми — припускаючи перспективу швидкої та рішучої перемоги та захоплення багатьох англійських полонених — у них витав неспокій, як у полохливих свиней напередодні... різанини. Спільний стан розуму видавав виразний рівень нервозності, породжував радше безтілесне передчуття, ніж якусь конкретну оцінку — тьмяне, але до кінця відволікаюче усвідомлення, що пронизує глибоко кризь кістки — відчуття неминучої загибелі.

Навіть бойові коні розгледіли саму його суть; проте той самий сяючий чорний крук, що сидів високо над полем битви на сучкуватому дубі, найкраще сприйняв його. Все це була невидима присутність самого Диявола та, в її супроводі, ще одного готового ангела: Смерті.

Посеред колони солдатів плечем до плеча рухалися два лицарі у важких обладунках з обладунковими кінями. Поверх їхніх нагрудників висіли безрукавки з вишитими однаковими емблемами. Такі ж знаки розрізнення прикрашали їхні сидельні попони та щити. Лицарі їхали під прапором лорда Амелета з Лаона. Вони були братами, з різницею в шість років, що носять герб та шановне ім'я пана Блазі. Жан-Жак і Жан-Рене були наймолодшими з трьох братів Блазі; старшим з них був Жан-Франсуа.

На відміну від Жан-Жака, неприборканої людини, Жан-Рене жив зі своєю дружиною, Альсою Блазі, та єдиним сином, Мішелем Блазі, у замку у шанованому маєтку Блазі, розташованому на північній околиці міста Реймс. Окрім маєтку, Жан-Франсуа проживав у великому папському замку, Шато Руж, в Авін'йоні. Він ділив двоповерховий замок з кількома іншими папськими сановниками, їхні розкішні апартаменти об'єднані під одним дахом.

Жак відкусив останній шматочок яблука та кинув його в шолом брата. Ядро вдарилося об піднятий забрало Рене та захлопнуло його. Рене клацнув ним, оголивши гірке чоло, але водночас пильно дивлячись уперед. Жак засміявся та нахилився вперед на коні, щоб краще роздивитися впертий вираз обличчя брата.

«Ну ж бо, Рене», — сказав юнак з посмішкою. «Сміх піднімає дух перед битвою. Я ж не король Едвард, Ле Петі!» Жак витягнув свіже яблуко з мішечка, що висів поруч із ним.

Рене холодно відповів: «Чоловіки не готові до атаки. Вони втомилися від маршу».

«Я зажену англійців у море!» — проголосив Жак, високо піднявши своє яблуко. «Я запхаю яблуко Едварду в рот і кину його назад за море. А оскільки я твій добрий брат, Рене, я захоплю для тебе англійського зброєносця», — додав він з сміхом, перш ніж відкусити шматок яблука.

«Вони повинні зайняти оборонну позицію та бути готовими до атаки», — заявив Рене.

«Вони будуть втомлені, як маленькі дівчатка», — заперечив його брат. «Вони бачили дні битв. Вони опустять зброю на знак капітуляції, побачивши нашу кількість».

«Вони не здаються. І Едвард, і його Чорний Принц з ними. Вони захищатимуть їх до смерті — дурниці ти говориш».

«Вони втомилися», — наполягав молодший чоловік. «Вони здадуться. Ти дурень, Рене. Я нагадаю цьому дурню, хто він, після битви, якщо така буде».

«Тобі наказ, Жаку. Ти мусиш його виконувати, як і я. Маршал Його Величності наказав усім прапорцям відпочити, поки люди не освіжяться після денного походу».

«Поглянь навколо, Рене. Поглянь їм у очі — на їхній дух! Вони не заспокояться. Їхня кров гаряча. Вони нападуть; навіть всупереч наказу», — відповів Жак.

«Багато з цих чоловіків ніколи не куштували битви так, як ми», — нагадав йому Рене. «І ми зв'язані наказами — перед лордом Амелетом, чий прапор майорить за Його Величність», — процідив Рене. «Нам наказано відпочити. Ми не повинні рушити проти Едварда, доки нам не дадуть наказ рушити».

Двоє чоловіків оглянули повільно рухаючуся армію, і між ними запала коротка тиша.

Колона ніби вічно простягалася по нерівній місцевості перед ними та поза ними. Жак повернувся до Рене, його обличчя спотворилося від огиди, і сказав братові: «Якщо ці прості люди покладуть своє життя на англійців, більшість з яких без щитів і обладунків, то я їхатиму верхи та захищатиму їх. Вірний Франції, так буде і з будь-яким лицарем. Ми служимо Франції — ці люди і є Франція, і я захищатиму їх!»

«Дозвольте мені нагадати вам, дорогий брате, що ви склали клятву під страхом смерті, якщо її порушите. І ви можете назавжди позбавити Дім Блазі будь-якої честі. Цей день глибоко вплине на кожного Блазі, на добре чи на зле».

Жак дивився вперед, ніби не чув Рене.

— Тоді будь ти проклятий, Жаку, — прогарчав Рене, знявши захисну маску.

Нарешті Жак запитав: «Ти теж поїдеш верхи з Францією?»

Рене підняв забрало і відповів: «Ти втратив рівновагу, Жаку».

Жак скривився і повторив запитання. «А ти погодишся?»

«Ти не лицар — можливо, якийсь дурень у латах».

«Тоді ти погодишся?»

«Я не зізнаюся Жану-Франсуа, що не був поруч з його дурним братом у битві».

— Так, — сказав Жак. — Як він і сказав: хрест несеться з нами обома, або ні з ким.

— Саме так, — зітхнув Рене. Він повернувся до Жака й дорікнув йому. — Ти залишаєш мені мало вибору. Тобі це подобається, так? — Насуплений вигляд Рене зник, і на його місці з'явилася суха посмішка. — Я мушу їхати з тобою, Буфоном Французьким. Хай буде так.

Жак хихикнув і нахилився до брата. — Озирніся навколо. Я знаю людські серця, Рене, як і ти. Ці люди не заспокояться, доки не скинуть Ле Петі в море. Перемога вже наша. Досить скоро ми отримаємо голову Едварда — і його трон. Покажи нашим...

Хрест брата-кардинала , щоб ми могли йти до перемоги.

Відкинувши яблуко та знявши шолом, Рене витягнув з-під нагрудника тонкий золотий ланцюжок. Він підтримував значну вагу розп'яття, прикрашеного коштовним камінням , що належало його старшому братові, Жану-Франсуа Блазі, і яке згодом благословив сам покійний Папа Бенедикт XII. Франсуа наполягав, щоб Рене та Жак носили його з собою в кожній битві. Як диктував момент, настала черга Рене носити хрест Блазі. Це було частиною справи, чому Рене відчув себе зобов'язаним приєднатися до свого брата, якби Жак кинувся в атаку: він не залишив би брата зі смертю самого, без хреста . Він також не залишив би французьку армію воювати сам-на-сам, якою б безглуздою вона не була об'єднана. Він був однаково відданий своїм співвітчизникам і братові, хоча й по-різному; обох він захищав би — обох він шанував би. Рене схилився через борт свого коня та передав хрест Жакові. Жак поцілував холодний метал, злегка схиливши голову в повазі. Удар грому пролунав над сільською місцевістю. Жак засміявся і прийняв це як добру ознаку. Над ними, на гілках присадкуватого дуба, Сяючий крук ворушився, затріпотівши пір'ям. Він стрімголов злетів зі свого місця на північно- західний обрій, до англійських армій.

«В ім'я Всевишнього Господа та Святого Дені», — пробурмотів Жак із кам'яною суворістю. Рене вирівнявся на коні та повторив ту саму шану. Він повернув розп'яття на місце на грудях і натягнув шолом. Вершні солдати мчали колоною армій, кричачи: «На старт! На старт!» «Зброя!» Колона кинулася вперед.

Армія Філіпа наздогнала Едварда, у якого тепер не було іншого вибору, окрім як повернутися та битися. Англійський король вишикував своїх кінних лицарів та пікінерів на широкому пагорбі поблизу села Кресі, з лучниками, що вишикувалися позаду та попереду них, та йоменами, які чекали поруч із кіньми позаду. Едвард командував з зайнятого вітряка на вершині пагорба.

За короткий проміжок часу, мчачи на північний схід, схвильований, літаючий крук покрив простір грубо ораної землі та пірнув у затишні хащі, приховані за вузьким пагорбом. Сяючий вигляд птаха яскраво освітлював будяки та тиси, його різкий крик налякав молодого англійського лучника, який стояв, справляючи нужду на підвітряному схилі. « Неприємний знак у неприємний день», — прошепотів лучник, дивлячись на крука, — і здавалося , що птах побачив його, пробив наскрізь, і його неприродний погляд пронизав його душу. Він опустився на коліна, схопившись за голову, ніби намагаючись не дати їй вибухнути. Він пихкав і стогнав, упав на землю, перш ніж померти.

верещало та шалено тріпотіло, перш ніж також упасти на смерть, падаючи в підлісок у пір'яних конвульсіях.

Очі мертвого лучника раптово розплющилися. Він піднявся з землі та оглянув порожні. Білки його очей були вимиті — блискучі та чорні, як вороняче пір'я. Він дістав довгий лук, що стояв притулений до стовбура дерева, і, з повним сагайдаком стріл за спиною, покинув гай більш наповненим, ніж увійшов до нього. Навіть з порожнім сечовим міхуром його серце переповнювалося — переповнювалося чорним злом, що кипіло в його невгамовних грудях. Він прорвався крізь хащі до жорсткої формації майже тисячі лучників, що оточували п'ятсот озброєних воїнів з флангів. Формація стояла на вершині мису, звідки виходив на неглибоку долину на сході. Позаду від них, а на заході ще тисячі солдатів чекали у двох ідеальних квадратах. Лучник зайняв своє місце серед рядів.

Як і передбачав Жак Блазі, французька армія безрозсудно кинулася в бійку, перш ніж командири встигли її стримати. У долині неорганізована маса кричущих збройних воїнів, списоносців, генуезьких арбалетників та кінних французьких лицарів кинулася до хребта, зайнятого англійцями. У бійці не було жодного порядку, люди валили один одного на землю у своїй кровожерливості, а деякі навіть наколювали на палю. самі на мечях своїми ж невмілими руками.

На англійському боці пагорба спустошений душею солдат проходив між довгими рядами лучників, які високо тримали довгі луки, натягнуті на них.

«Спокійно! Тримайся», — прогримів владний голос.

Живі лучники, побачивши чорноту його очей, кинулися назад, їхні ряди розійшлися, немов розступаюче Червоне море.

Вражені, чоловіки шепотили один одному: «Відійдіть! У ньому диявол!» Ніхто не зупинив його, коли він розвернувся між рядами та пішов униз хребтом, залишивши англійців та їхні позиції позаду.

«Арчере! Повертайся на свій пост!» — з-за рядів пролунав гучний наказ. Голос належав лорду Кліффорду, певному у своїй силі командування, проте лучник повільно, але впевнено спускався вниз по схилу. За англійським строєм сіре небо зійшло світло, і післяобіднє сонце пробилось крізь хмари. Коли сонце стояло позаду англійців, французькі війська, що наближалися, стояли засліплені.

Зі свого місця серед власних лучників граф Ворвікський та Оксфордський гукнув: «Лорде Кліффорд, поверніть свого лучника! Панове, тримайте своїх людей на цілі!»

Диявол-Лучник витягнув стрілу зі свого сагайдака і, не уповільнюючи кроку, глибоко втягнув її у довгий лук. Його чорні очі були прикуті до двох яскравих цяток на дальньому кінці долини.

«Арчере! Повертайся, або тебе звалить ззаду», — вимагав лорд Кліффорд. Лучник продовжував спускатися хребтом, його темна постать моторошно вирізнялася на тлі хаосу... наступаючі французи. Кліффорд рушив своїм конем уперед, а за ним ішов його прапорonosець. Він зупинився біля одного зі стрільців, прогарчавши наказ зняти самотнього воїна з місця .

«Ззаду, мілорде?» — невпевнено спитав лучник.

«Наказую тобі вийти вперед і збити того чоловіка! Зроби це зараз, лучнику», — прошипів Кліффорд, люто жестикулюючи в бік відступаючої постаті.

«Справді, мілорде». Лучник вклонився та зайняв вільну позицію. Він витягнув стрілу, спробував подути вітром і випустив стрілу з хребта вниз. Стріла летіла прямо та швидко, пронизуючи спину бездушного чоловіка та вистрибуючи з центру його грудей. Проткнутий лучник на мить зупинився, а потім повернувся обличчям до хребта. Англійські солдати бачили лише розмиту пляму, коли мертвий чоловік повернувся до них обличчям — можливо, ніби щоб привітати їх. Ніхто не бачив, як стріла летіла з його лука та піднялася по хребту — ніхто побачили, як стріла пронизала око молодого лучника лорда Кліффорда.

Тільки коли лучник упав на землю, вони побачили чорноперену стрілу, що вистригнула з його голови. Диявол-Лучник повернувся і продовжив рух полем, у ревлячу розпач французької атаки.

«Залиште його!» — плюнув Кліффорд, дивлячись на ходячого мерця. «Лучники, знайдіть свої цілі! Будьте готові за моїм сигналом!»

Однак усі погляди були прикуті до істоти, яка все ще незворушно йшла до наступаючого французького ворога, не звертаючи уваги на застряглу стрілу, що пронизала її тулуб.

Постріл примітивної англійської гармати луною прокотився по полю, немов перший град стріл. На атакуючих французів сипався дощ. Люди та коні падали під натиском стріл, жахаючи французів. Древісники стріл мали наконечники з товстого леза, нові для бою. Вістря з товстого леза були довгими та важкими залізними наконечниками, здатними розсікати обладунки. Англійські довгі луки були вирізьблені з щільної деревини тиса та оснащені міцною конопляною тятивою, яка вимагала натягу в сто фунтів або більше, і метала цю нищівну нову стрілу з неймовірною силою. Металевий костюм французьких лицарів мало що міг захистити їх.

Побачивши, як його люди розгублені та поспішно відступають, Філіп наказав їм повернути назад і перегрупуватися. Вони проігнорували наказ, прорвалися повз нього та побігли долиною, як божевільні. Генуезькі арбалетники опинилися під градом стріл з довгих луків. Занадто

Далеко від англійців вони кинули луки та втекли. Побачивши це, брат Філіпа, граф д'Алансон, наказав їх убити. Так сталося, що того дня більше генуезців полягло в бою від рук своїх французьких товаришів, ніж від англійців, що вторглися армія.

Бездушний лучник йшов самотньо по бурхливому полю бою. Люди та коні підкорялися Інстинктивний жах викликали ці чорні очі, і ніхто не наближався до лучника, який рухався з очевидною байдужістю до стріли, що пронизала його. Він витягнув ще одну стрілу з сагайдака на спині, натягнув тятину та випустив її одним впевненим рухом. Майже за триста ярдів полем стріла з гуркотом встромилася в землю між передніми кінцівками коня Жан-Жака Блазі. Дві стріли генуезького арбалета знайшли свою ціль у ребрах мертвого лучника, а третя пронизала його стегно. Однак його чорний погляд не відривався від цілі, і стріли не зупинили його і навіть не сповільнили його руку. Ще одна стріла вилетіла з лука, перш ніж перша зупинилася. Ця не промахнулася. Вона влучила в комір обладунків Жака і пробила його ліву легеню. Коли він упав з коня, з неба блиснула ще одна стріла; поруч із ним Рене почув гнітючий тріск, коли його власний кінь упав під ним. З-поміж очей тварини стирчала стріла з чорним оперенням. Але мертвий лучник не був безсмертним. Тільки-но він випустив ще одну стрілу, як болт арбалета пронизав йому горло, і він нарешті впав на землю. Рене схопився на ноги та побіг до брата. Повз них з криками проносилися солдати, їхня шалена атака не вщухала.

Рене підняв Жаків щиток для обличчя, підняв його голову від землі та схопив його за руку. Його очі наповнилися сльозами; він знав, що Жак не покине цю долину живий.

«Не треба, Рене», — сказав Жак, і на його обличчі то вимушено посміхалися, то виражали біль. «Я загинув з честю». Він кашлянув, відчуваючи кров, що кипіла в його роті. «Я хочу ... обійняти наш хрест... востаннє».

Рене зірвав шолом, підняв підборіддя і смикнув за ланцюг на шиї, аж поки розп'яття не звалилося з його нагрудника. Він невміло вовтузився з ним, підносячи хрест до свого вмираючого... губи брата. Жак поцілував їх і посміхнувся.

«Рене, коли ти вб'єш Едварда, попроси великого Жана-Франсуа-де-Франса помолитися за мене». — прошепотів він. — Поклянись.

«Клянуся честю, Жаку. І я також молитимуся за тебе, доки в мені не залишиться духу». Рене відповів сміхом і потоком сліз. Такий був давній жарт серед братів — дурнувате звання, яким вони дражнили своїх «надто серйозних» старший брат: Франсуа де Франс. Коли Рене засунув хрест назад під нагрудник, його брат зітхнув і помер у нього на руках.

Через долину Диявол-Лучник ворухнувся. Його робота ще не була закінчена. Товсте стріло арбалета, що застрягло в його стегні, з хрускітним тріском відламалося, коли він перекотився і став на коліна. Град стріл усипав його легкі обладунки, проте кров не лилася; він натягнув стрілу і випустив її. Рене підняв обличчя до неба, ридаючи від горя та непокори, навіть коли його власна смерть летіла до нього на чорних крилах. Стріла пекла метнулася до землі, немов проклята душа. Вона пронизала Рене піднебіння його кричущого рота, пронизуючи його мозок і розсікаючи череп. Він більше не кричав. Його тіло впало на тіло мертвого брата з виразом жаху на скривленому, закривавленому обличчі. Його розплющені очі не бачили генуезької стріли, яка пронизала череп клятого лучника. Лучник упав і більше не рухався.

Англійські сили склалися приблизно з дванадцяти тисяч чоловіків, понад половина з яких були лучниками. Військовослужбовці стояли, centruючи два розтягнуті фланги лучників, утворюючи чітку V-подібну лінію приблизно вісімсот ярдів завдовжки. Французькі сили налічували тридцять шість тисяч. Хвиля за хвилею — загалом п'ятнадцять — атакуючих лицарів кидалися в англійський шквал стріл, але потім насипали на своїх мертвих і тих, хто вмирав перед ними. Між генуезькими арбалетниками, що тикали, сонце сліпило їм очі, і шаленими криками непередготовлених селян на полі бою, французькі війська почали падати. у повному безладді. Поле бою було всіяне англійськими стрілами, що виділялися серед убитих людей і тварин, немов жорсткі стебла ячменю. За короткий проміжок часу в десять годин майже півмільйона англійських стріл посипалося з високого хребта, і понад шість тисяч французів і генуезців полягли мертвими. Безперечно, це був танець Диявола — і це був злий вальс.

Лиховісна година настала для нього, коли поранений Філіп відступив. У нього не було іншого вибору, окрім як залишити своїх поранених там, де вони лежали. Двоє королів, союзників Філіпа, загинули в жахливій різанині; одним з них був сліпий король Іоанн Богемський. Філіп не мав іншого виходу, окрім як відступити. Однак Едуард не брав полонених. Опівночі його син, Чорний Принц Уельський, рушив під покровом темряви і довгими ножами перерізав горло пораненим. Загалом у битві загинуло шістдесят шістсот французів і лише кілька сотень англійців. Це була битва, в якій Люцифаель був надто залучений з самого початку. Повністю заслуга була її; обидва королі, Едуард і Філіп, були лише пішаками в її набагато грандіознішій грі. Вона була правлячою королевою, і, сама того не підозрюючи, два дурні королі змагалися перед нею як блазні.

Після битви Філіп здався. За допомогою двох авін'йонських кардиналів як посередників, перемир'я між Францією та Англією невдовзі було укладено. Едуард зберіг окупацію Кале, і Філіп впав у відчай. Англійці позбавили лицарства...

правила бою. Рукопашний бій, протистояння віч-на-віч — битва, що протистоїть один одному людські вміння, сила та мужність проти чужих — були замінені тим, що рівнозначно пронизування ворога списом ззаду. Англійський довгий лук був ляпасом лицарям. Хоча французькі лицарі зневажливо ставилися до нього, називаючи його відвертою боягузтвом, дистанційний бій виявився дуже ефективним для менших армій, таких як армія Едуарда. А з втручанням Люцифаеля мистецтво війни змінилося, і сутінки опустилися на славні дні лицарства.

У відчаї Філіп розглядав можливість звернутися за допомогою до Святого Престолу та його величезної кількості освічених священиків. Однак йому потрібно було більше, ніж просто молитви з їхнього боку. Йому потрібні були фінанси та надійна протидія новій англійській зброї — скорострільному довгому луку та його бронебійній стрілі. Йому потрібні були нові стратегії, щоб протистояти неліцарській тактиці, яку використовували англійці. Він шукав рішучої контрзброї та остаточної контрстратегії, які могли б вигнати Едварда з Кале та повернутися через Ла-Манш. Проте Люцифаель виступала проти всіх тронів, гірко прагнучи, як скривджена, але зовні завжди владна Королева королів. Трон Святого Престолу та Папський палац Авін'йону не були імунітетними. Папа Римський, Колегія кардиналів та апокрифічні кардинали були рівною здобиччю в її грі. І всередині них усіх вона плела свою павутину.

Шато Руж ~ Місто Авін'йон ~ квітень 1347 року

Авіньйонський Шато-Руж служив охоронюваною резиденцією для кількох кардиналів коледжу. Вартовий, що стояв біля заднього входу до шато, переставив ногу — поколювання відчувалося в лівій п'яті. Він обшукав свій черевик, але не знайшов жодної піднятої цвяхи; ні скалки, ні колючки всередині, проте знову відчув це: укол, схожий на крихітний кинджал, що встромився в п'яту. Це не дасть йому спокою. Він вивчав мертву землю. Жодна душа не видавала звуку в пізню годину. Крадькома глянувши на арочний вхід свого посту, вартівник прокрався в кущі, що оточували товсті кам'яні стіни шато. Він з надією поплескав себе по кишенях і посміхнувся, знайшовши складений аркуш паперу в кишені жилета. Спершись на стіну, він розшнурував черевик і просунув туди папір. Він саме зав'язував шнурки, коли на нього впала довга тінь фігури в капюшоні. У паніці він поспішно випростався і мало не впав.

«Вартовий. Ви не на своєму посту», — тихо сказав священик. «Чому?»

Вартовий рушив до арки, виглядаючи засмученим, а тіньова постать також рушила, щоб загородити йому дорогу. «Я чув шум, ченцю», — пробурмотів він. «Це були просто півні, що сідали в...»
Куц».

«А, півні на сідали. Бачу». При кращому освітленні солдат побачив священика високого та досить

кремезний, з густим чорним волоссям. Однак, здавалося, він дивився на бруківку, коли його Темні очі блиснули по обличчю охоронця, вони були пронизливими, мов кинджали. «Ти ганяєшся за півнями, що кудкудакають, у розшнурованому черевіку?»

«Я цього не помітив, ченцю».

«А, розумію. Ти не помітив розв'язаних шнурків». М'який голос звучав моторошно суперечливо. до блискучих очей, від яких охоронець стиснув зуби. «Покажіть мені ваші накази, охоронцю». Цієї ж миті.

Заскочений зненацька — він уже розмірковував, коли ж цей тривожний священик залишить його виконувати обов'язки — солдат неохоче нахилився та зняв чобіт. Він дістав імпровізовану пов'язку та простягнув її священику.

«У розшнурованому черевіку? Ага». Священик розгорнув папір і став під настінним ліхтариком, щоб прочитати його. «Чому ваші накази у черевіку, охоронцю?»

Охоронець у всьому зізнався. Священик посміхнувся і, повернувши складені ордери, сказав: «Тоді Здається, ваші накази найкраще почуваються, коли їх не порушують. Може, залишимо зізнання між нами?»

«Якщо ви дозволите, отче. І чим я можу допомогти, отче... хм...» — охоронець насилу згадав ім'я священика .

«Севаль — архієпископ Лу Севаль — прибув сюди за особистою домовленістю, щоб зустрітися з кардиналом Жаном- Франсуа Блазі».

«Я покличу начальника зброєносця. Він може організувати ескорт». Вартовий почав відвертатися , але священик боляче схопив його за плече.

«Бачу з твого наказу, що ти новачок на цій посаді», — прошепотів великий священик. «Я так розумію, ти не хочеш заплямувати себе? Мені не потрібно чекати на ескорт; я тут був багато разів. Я сам знайду дорогу».

Солдат, який справді був новобранцем, та й не надто поспішним, відчув туман власти йому в голову. Було вкрай важливо, щоб він виконав його наказ; проте, дозвольте дивній людині до шато без супроводу? Однак це було немислиме нехтування обов'язком, адже було так само необхідно послухатися м'якого голосу — і наказу в очах, що сяяли.

«Відвідувачів супроводжують. Я мушу...»

«Невже, — перебив священик, — я не помітив вас поза вашим постом? Невже ви також не помітили, як я зайшов? Послухайте мене, вартовий; зберіть мене, як ще одного тихого півня, що сидить. Вже пізно — я втомився. Чи розумієте ви, що я маю на увазі?» Відвівши погляд, охоронець відповів: «Я так і зрозумів... як ви кажете. Я вас не знаю».

Я також тебе не бачив.

«Брехня з добрими намірами — це не лихий вчинок. Молодець. Я потурбуюся, щоб послугу задовольнили втричі », — сказав священик, поплескавши охоронця по плечу з глузливою усмішкою, якої солдат не помітив.

Він зник під аروحним входом і поплентався тихими коридорами

замок. Священик підійшов до кута, і коли він обійшов його, його риси обличчя та одяг різко змінився, перетворився на зовсім іншу форму. Замість халата він був одягнений у бойовий одяг французького лицаря. На його грудях блищало золото, прикрашене коштовним камінням Блазі перетнув його. Він завернув за ще один риг і спокійно пройшов крізь кам'яну стіну, його обличчя в обладунках безшумно злилося з масивним камінням.

У спальні кардинала Жана-Франсуа Блазі настінний гобелен швидко затріпотів, коли постать лицаря пройшла крізь масивні камені стіни. Кардинал кивався та стогнав у своєму позолоченому ліжку, його очі закочувалися, коли він стежив за рисами обличчя кошмарного пейзажу. Жан-Франсуа перекотився через величезне ліжко, замкнений у сні, куди він стрімко падав. Раптом він ахнув і випростався, широко розплющивши очі. Піт блищав на його чолі. Кошмар, коли його розкрили, покинув кімнату. Плечі кардинала полегшено опустилися, і він ліг назад на ліжко, його очі повільно заплющилися, а потім знову розплющилися. Кошмар, зрештою, не закінчився. Він сів, його серце затремтіло. дивно в його грудях. Там, у кутку кімнати, стояв темний силует лицаря в обладунках.

«Хто там іде?» — прошипів Франсуа, а в горлі стискався жах. Тінь ступила в місячне сяйво, що падає крізь відчинене вікно.

«Жаку», — задихаючись, промовив Франсуа. «Це ти, Жаку?» Його руки змахнули на обличчя від подиву.

«Це я, Жан-Франсуа. Ви добре впоралися?» Здавалося, лицар пустотливо посміхнувся. «Я... справді молився! Я молився за тебе. Як справи? А як Рене?»

«Рене проповідує, як завжди. Він зібрав усе найкраще, щоб я не відвідував вас — він зібрав усе може вас засмутити».

«О ні, — збрехав Франсуа. — Зовсім ні! Ти мусиш сказати йому, щоб він прийшов. Скажи йому, Жаку».

— Я прийшов попередити тебе про жахливу річ, Франсуа, — поспішно прошепотів лицар.

«Франція паде перед Едуардом Англійським лише за двадцять років. Едуард заручиться підтримкою багатьох французьких лордів. Він прийде із заходу та півночі та завоює серце Бургундії. Він розділить Францію».

Зовсім розгублений, кардинал відповів: «Навіть якщо більшість лордів Франції об'єднаються з Едуардом, як він може перемогти? У нього немає боєздатної армії!»

— Він так і зробить, — різко сказав лицар. — Відтоді він уклав угоду з дияволом. Це сам диявол розповідає Едварду про таємниці війни! Едвард завоює нашу батьківщину, Жане-Франсуа, якщо ви не зупините його до початку походу... якщо ви не зупините його зараз.

Франсуа закрутився в голові. «Це божевілля! Я не можу зупинити такі речі. Якщо я поговорю з Його

— Святість цієї, він зведе мене з розуму, — сказав він справедливо. — Хіба ви з Рене не можете зупинити ці події?

«Тільки ти можеш зупинити ці події, Франсуа».

«Я не можу перешкодити волі короля, Жаку. Я також не можу наказувати дияволу. Я лише слуга ...»

— Послухай мене, Франсуа, — обурилася темна постать, підходячи ближче. — Ти знаєш про Собор Апокрифів?

Кардинал трохи заціпенів. Неохоче зізнався: « Так, але лише частинки його істин. А що з того?»

«Вони приховують таємниці, зброю, яка має знищити англійського короля. Ти мусиш взяти цю зброю під контроль, Франсуа. Ти мусиш використати її проти нього. Однак, спочатку ти...» повинен навчитися правильно його використовувати. Такі знання зберігаються в архівах апокрифів, у тому, що деякі називають: перекладами Нарамсіна. На цих сторінках ви дізнаєтеся про конструкцію та принципи роботи цієї зброї.

«І як мені дістатися до цих речей?» — невпевнено спитав Франсуа. — « Архів добре охороняється. І вони використовують перепустки, щоб отримати до нього доступ. Я не знаю цих слів, Жаку! Архів призначений лише для Ради».

«Диявол прошепоче цю таємницю Едварду на вухо, і Едвард шукатиме Нарамсінські сувої. З ними його влада стане більшою, ніж навіть Святий Престол». Він забере всю Францію, якщо ти не послухаєшся моїх слів. Франсуа, ти мусиш продовжити цей вчинок. Якщо не за Францію та Церкву, то за своїх братів: що ми впали з честю та правом. Навіть ангели впали, щоб виконувалася воля Бога. Якщо інші мають впасти, щоб більше людей вижило, то це Його воля.

Франсуа згадав свій кошмар. «Інші? Хто має впасти?»

«Навіть Христос упав, щоб інші могли жити. Я мушу піти, Франсуа». Лицар відвернувся. «Ще хвилинку!» — вигукнув Франсуа.

Лицар обернувся й посміхнувся. «Ви — Франсуа де Франс. Заради Бога, врятуйте Францію. Врятуйте нас усіх». Він обернувся й зник за стіною.

«Зачекай! Ні! Жаку! Жаку!» Франсуа вискочив з ліжка, переслідуючи швидкоплинну постать. Він пробіг через свої кімнати, відчинив двері та, спіткнувшись, опинився в коридорі. «Жаку!» Однак довгі коридори були порожні.

Обличчя його брата вже перетнуло коридор, ступило крізь дальню стіну та потрапило до кімнати для відвідувань священика . Він упав на коліна. «Жаке! Повернися!» — ридав він. Двері зі скрипом відчинилися, коли гості з важкими очима сонно визирнули звідти.

Сплячий священик ворухнувся, почувши крик зовні своїх покоїв, але очі не розплющилися.

Лампа біля ліжка освітлювала книгу священних писань, що лежала обличчям донизу на його грудях, а його руки сплїталися на ній. Лицар стояв біля підніжжя ліжка, дивлячись на чоловіка, що мріяв. Повільно пластини лицарських обладунків почали плавитися та змінюватися, зливаючись із блискучою шкірою пишно сформованої жінки, її плоть бліда, як смерть. Її очі, нігті та буйне волосся до пояса були повністю чорними, як ебеновий камінь. Вона була втіленням чистої та безсоромної Єви; вона була джерелом, з якого впали всі жінки — і з якого так само зазнали невдачі всі чоловіки. Вона була Люцифаелем. Вона зупинилася над священником, посміхаючись. З її блідих вуст лунали голоси багатьох жінок. «Це марна трата часу для людини бути самотньою, особливо не піді мною. Але досить скоро».

Священик скривився, стогнав уві сні та перекотився на бік. Розгорнуті писання посипалися на підлогу, і її боса п'ята затоптала їх, коли вона переступила зовнішню стіну замку, залишивши лише привид блюзнірського сміху, який турбував святого чоловіка у його сні.

І цілком заслуговував на сміх Люцифаеля — менше місяця минуло, перш ніж зловісне насіння пустило коріння.

Шато Маллоу ~ Місто Авін'йон ~ травень 1347 року

На відміну від Шато-Руж, який належав Колегії кардиналів, авін'йонський Шато- Маллоу належав Раді апокрифів і був резиденцією кардиналів Базиліста та Ліна. Оскільки Лін перебував в Англії з папською місією, старший кардинал був сам у Шато-Маллоу. У своїй квартирі Базиліст міцно спав. На своєму письмовому столі, Майже згасла олійна лампа ледве вивільняла полум'я, відкидаючи мерехтливі тіні на сусіднє перо, чорнильницю та складений лист, на якому були слова:

Мій найдорожчий кардинал Лін ~

Пробачте мою нестійкість, але мене охопив найтяжчий страх моя душа. Тепер я переконаний, що смерть кардинала Ксаверія не була випадковою, і темні сили рухаються проти нас. Вони прагнуть доступу до того, що ми охороняємо. Благаю вас, негайно поверніться до Авін'йону.

І разом ми наполягатимемо на аудієнції у Його Святості, Папи Климента. Його потрібно попередити про небезпеки. Поспішай, друже. Я починаю боятися за власну безпеку...

Ваш, на службі Його Святості ~ Кардинал Базиліст

Легкий вітерець загасив полум'я, коли заднє вікно відчинився, і на нього з'явився рухливий силует. Зрадливий охоронець прослизнув до спальні Базиліста, сів йому на груди та сильно закрив кардиналові рота рукою. Потім він вихопив кинджал і прошепотів питання, які йому наказали поставити. Базиліст боровся, але був занадто слабкий для сильного солдата. Зловісний шепіт порушника застеріг його не кричати, холодна сталь на його шиї чітко підкреслила погрозу. Солдат прибрав руку й чекав на відповіді.

З невдоволенням, Базиліст дивився на силует обличчя, мовчки. Ніж повільно рухався до лівого ока кардинала, залишаючи неглибоку борозну крові. Базиліст стиснув зуби. зуби і не видав жодного звуку. Рука знову закрила йому рота, міцно притискаючи голову до подушки. Притискаючи своєю вагою груди Базиліста, охоронець встромив кинджал у нижню плоть під оком. Базиліст закричав крізь ніс, коли ніж подряпав стінки його очниці. Охоронець перекинув око на підлогу. Коли старий трохи заспокоївся, і солдат повідомив йому, що в нього ще залишилося одне око, яким можна торгуватися.

Базиліст одразу ж почав говорити, розповідаючи все, що знав. Коли він закінчив, охоронець зажадав, щоб він повторив кодові слова переходу, щоб переконатися, що вони правильні. Ридаючи, він клявся, що сказав правду, — але попри це ніж встромився кардиналу в праве око. Знову Базиліст закричав, відштовхнувшись від холодної руки. Знову його попросили повторити слова. Він задихався і заїкався — слова були ті самі. Переконаний, що витягнув інформацію, для якої його найняли, охоронець пересів на груди Базиліста, випивши йому повітря з легень. А після того, як кардинал замовк, вбивця переліз через підвіконня та зник у тихій темряві.

Через деякий час він зустрівся зі своїм покровителем у таємному місці, влаштованому після жахливої події. Шкіряний гаманець перейшов до інших рук, і найманий вбивця виїхав із західної брами Авін'йона та перетнув міст через річку Рона. Однак, не проїхавши й милі, обізнаний злодій з мечем, що чекав на нього, відірвав йому голову — і гаманець. Докази мерзенного вбивства зникли у французькій сільській місцевості. А його злочинець, кардинал Жан-Франсуа Блазі, тепер тримав ключ до таємниць Собору Апокрифів і, як наслідок, до двох ретельно охоронюваних монастирів: Гардьєна та Канчелло.

[Кінець розділу 2]

Цей літературний твір був створений

виключно присвячений

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~